

žemi, nesmí ani obuv, ani příslušenství obuvi a syrovou kůži míti na skladě ve svém obchodě. Tím se smlouva nevykládá způsobem rozšiřujícím. Nelze přisvědčiti právnímu názoru dovolatelovu, že se smírí přičí dobrým mravům, ježto je časově a místně neomezeným. Dle obsahu smíru, dle něhož zavázal se také žalovaný znova zanechati obchodu syrovými kožemi a nemíti takový obchod v místě, nelze pochybovati o tom, že se záповěď v doložce konkurenční vztahuje toliko na obce a že je tudíž místně omezena. Co se týče času, je omezena potud, že má platiti jen, pokud obě strany povedou dále svůj obchod v O. Že se toto mezičasí může vztahovati na řadu let, bylo úmyslem stran a i v oboustranném zájmu. Žalovaný není ve své výdělečné činnosti nespravedlivě zkrácen, ježto je mu volno, by také v O. sám provozoval obchod se vším ostatním zbožím, jež není konkurenčním předmětem obchodu usněmi. Je proto nesprávnno, že žalobce mohl by požadovati na žalovaném, by nevedl konkurenčních předmětů, kdyby se tento jinam přestěhoval, nebo kdyby žalobce sám vzdal se svého obchodu. Pak nemohlo by o předmětech konkurenčních býti nižádné řeči (srov. rozh. č. 3884 sb. n. s.).

Čís. 6763.

Zrušení svěření (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.).

Byla-li ve lhůtě §u 2 (4) předložena dohoda sjednaná mezi osobami uvedenými v §u 2 (3), nepřičící se účelu zákona, a souhlasí-li s ní Státní pozemkový úřad, nezbyvá soudu, než aby ji schválil. Co do výhrad připojených Státním pozemkovým úřadem k schvalovací doložce, nezbyvá, než by účastníci dohody buď se jim podrobili anebo vymohli si změnu nebo zrušení, nejsou však oprávněni, by dohodu znova upravili podle schvalovací doložky, po případě od ní upustili, aniž jest příčiny, by svěrenský soud sečkal, jak se účastníci zachovají k schvalovací doložce Státního pozemkového úřadu. Soud schvaluje dohodu bez ohledu na výhrady, na něž jest vázán souhlas Státního pozemkového úřadu. Schválením není však rozhodnuto o oprávněnosti žádné z výhrad připojených Státním pozemkovým úřadem k jeho schvalovací doložce.

(Rozh. ze dne 2. února 1927, R I 38/27.).

Z e m s k ý s o u d v P r a z e schválil dohodu podle §u 2 zákona o zrušení svěření. R e k u r s n í s o u d k rekursu držitele svěření napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Při schválení dohody musí se svěrenský soud řídit jedině podle zákona o zrušení svěření a, shledá-li, že dohoda tomuto zákonu vyhovuje, nemá příčiny, aby dohody neschválil. K dohodě, která se týká zabraného majetku, a ku zajištění nároků na tomto majetku, jest podle §u 13 zákona o zrušení svěření třeba také souhlasu Státního pozemkového úřadu, jemuž dlužno doručiti všechna usnesení učiněná podle tohoto zákona. Dle toho se také svěrenský soud řídil a vyžádal si souhlas Státního pozemkového úřadu, který také zásadně k dohodě svolil, vymíniv si podmínky, které uvedeny jsou ve svolovací doložce na předložené dohodě připojené. Udělil-li

Státní pozemkový úřad svolení k této dohodě pod podmínkami, které netýkají se zrušení svěřenství, nýbrž zakládají se na zákonu záborovém, nemá svěřenský soud moci, by Státní pozemkový úřad přinutil k tomu, by podmínky jím stanovené změnil, nýbrž věci držitele svěřenství jest, by změnu těchto podmínek si u Státního pozemkového úřadu sám vymohl. Usnesením svěřenského soudu o schválení dohody nepředbíhá se nijak rozhodnutím do usnesení Státního pozemkového úřadu a ve schválení dohody nelze spatřovati ještě schválení podmínek Státním pozemkovým úřadem stanovených, které týkají se zcela jiného zákona než zákona o zrušení svěřenství. Nelze tu proto také mluvit o předčasnosti schválení dohody i zrušení svěřenství.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Z návrhu na zrušení napadeného usnesení pro nezákonnost jest patrné, že rekurent napadá usnesení to pro patrný rozpor se zákonem (§ 16 pat. o nesp. říz.), jež dovozuje názorem, že schválení dohody svěřenským soudem bylo předčasné. Rekurent neuvádí, kterému zákonnému předpisu odporuje schválení dohody. Z obecného předpisu § 13 zákona o zrušení svěřenství čís. 179/1924 sb. z. a n. nelze dovoditi správnost jeho názoru, neboť podle něho nesmí svěřenský soud rozhodnouti bez souhlasu Státního pozemkového úřadu, nelze však říci naopak, že by svěřenský soud, jakmile Státní pozemkový úřad souhlasí s dohodou, mohl rozeznávat, zda se tak děje bezpodmínečně či s výhradami, s nimiž účastníci dohody, po případě někteří z nich nebudou snad souhlasiti. Svěřenský soud může uvažovati jedině o tom, zda dohoda byla předložena ve lhůtě § 2 (4), zda sjednána byla mezi osobami uvedenými v odst. (3) a zda nepřiči se účelu zákona, konečně zda Státní pozemkový úřad s ní souhlasí. Jsou-li splněny tyto podmínky, nezbyvá mu, než by dohodu schválil, ježto úprava poměru uvolněného svěřenství dohodou je podle § 2 (1) právem osob tam vytčených. Co do výhrad připojených Státním pozemkovým úřadem k schvalovací doložce, nezbyvá, než by účastníci dohody, t. j. ti, kteří s výhradami nesouhlasí, buď se jím podrobili nebo vymohli si změnu nebo zrušení. Nelze jim však přiznati další právo, by dohodu znova upravili podle schvalovací doložky, po případě od ní upustili vůbec, a není příčiny, by svěřenský soud sečkal, jak se účastníci zachovají k schvalovací doložce Státního pozemkového úřadu. Soud ten, přezkoumávaje dohodu předloženou mu účastníky, musí míti nutně za to, že vzhledem k §u 13 zákona 179/1924 byla sjednána s výhradou, že bude schválena Státním pozemkovým úřadem. Jakmile se tak stalo, musí dohodu, odpovídá-li zákonným předpisům, schváliti bez ohledu na výhrady, na něž jest vázán souhlas pozemkového úřadu. Schválením tím není rozhodnuto o oprávněnosti žádné z výhrad připojených Státním pozemkovým úřadem k schvalovací jeho doložce, jak již rekursní soud správně dovodil, a nelze proto v něm shledati schválení výhrad těch, o jejichž platnosti a závaznosti nemohou v tomto řízení soudy ani uvažovati, nejsouce příslušnými k rozhodování o nich. Schválení dohody svěřenským soudem neodporuje tudíž zákonu a není důvodem podle § 16 pat. o nesp. říz.